

tægtsforhold er usikre, kan lægges 20 pCt. til de ellers ifølge Bekendtgørelsen gældende Indtægtsgrænser.

Ved Ændringsforslagene under Nr. 10, 11 og 12 er anvist en praktisk Fremgangsmaade ved Kontroleringen af Medlemmernes Formues- og Indtægtsforhold.

De hidtilværende Bestemmelser om Frikørsel for Sygekassemedlemmer har været alt andet end tilfredsstillende. Der foreslaas derfor som Ændringsforslag Nr. 14 en ny § 15, væsentlig i Overensstemmelse med det Forslag, som blev stillet af Kommissionen angaaende Pligtkørsler og andet kommunalt Pligtarbejde, saaledes at alle ubemidlede Sygekassemedlemmer faar fri Kørsel efter Læge og Jordemoder og til Sygehus, dog at Kommunalbestyrelsen, naar den anser det for paakrævet for at modvirke Misbrug, er bemyndiget til at kræve en Kontrolafgift af vedkommende Sygekassemedlem.

Sygekassernes ovennævnte stærkt stigende Lægeudgifter i de senere Aar tyder paa, at Misbrug af „fri Læge“ finder Sted. I Ændringsforslag Nr. 20 er der aabnet Udvej for, at der skal foregaa „Lægevalg“ for eet Aar ad Gangen ogsaa for de Sygekassers Vedkommende, som betaler pr. Ydelse, saaledes som det er Tilfældet med de Sygekasser, der har fast Akkord med Lægen.

Endvidere er der foreslaaet, at Sygekasserne, dersom Bestyrelsen skønner, at Anvendelsen af „fri Læge“ vil være betænkelig for Sygekassens Økonomi, kan faa Tilladelse til kun at betale $\frac{3}{4}$ af Lægeringen, medens Medlemmerne selv betaler den ene Fjerdedel. Denne Fremgangsmaade er, om end under en anden Form, med et for Sygekasserne gunstigt Resultat anvendt i Norge.

Ændringsforslaget under Nr. 19 angaar formelle Ændringer, der er nødvendiggjort af den heromhandlede Ændring og Ændringsforslaget under Nr. 25.

Under Nr. 23 er foreslaaet mere betryggende Former for Sygekassernes Revision, navnlig de større Sygekassers. Dette

foreslaas bl. a. under Hensyn til de Revisorerne ifølge Ændringsforslag Nr. 8 til-lagte Funktioner vedrørende Medlemskontrollen.

Endelig er der under Nr. 25 foreslaaet en ny Paragraf, hvorefter Sygekasseinspektøren, naar en Sygekasses Lægeudgifter to Aar i Træk har været uforholdsmæssig store, kan paalægge Kassen at anvende den under Nr. 20 anførte Fremgangsmaade med Hensyn til Lægebetalinger.

Et andet *Mindretal* (Borgbjerg, Chr. Hansen, Holger Larsen, Valdemar Olsen, Simonsen og Weygaard) kan ikke tiltræde Lovforslaget, da dets Gennemførelse vil nødvendiggøre enten en utilbørlig Forringelse af Kassernes Ydelser eller en betydelig Forhøjelse af Sygekassekontingentet i en Tid, hvor de besiddende i Samfundet fra Regeringens Side loves betydelige Takst- og Skattenedsættelser. Dertil kommer, at en Forhøjelse af Sygekassekontingentet i en Tid, hvor der i vort Land er ca. 70 000 arbejdsløse, vil umuliggøre for de i økonomisk Henseende daarligst stillede at kunne betale det forhøjede Kontingent.

Mindretallet kan ikke anerkende, at den foreslaaede Nedsækering er paakrævet eller berettiget, og det er en fuldstændig urigtig Paastand, naar det paastaas, at de her foreslaaede Nedsættelser i Statstilskuddet ikke betyder nogen reel Nedsættelse i Kassernes Statstilskud.

Mindretallet mener, at Statstilskuddets Nedsækering til 2 Kr. aarligt pr. Medlem er en aldeles utilbørlig Forringelse, som bringer Statstilskuddet ned paa det samme Beløb, som Ministeriet Estrup fik vedtaget, da den første Sygekasselov traadte ud i Livet i 1892, hvilket vil sige, at denne — en af vort Lands betydningsfuldeste sociale Love — bliver skruet 35 Aar tilbage i sin Udvikling, og dette er formentlig uden Forbindelse med Parikronen.

Mindretallet beklager, at Sundhedsministeren end ikke har forsøgt at indfri de store Løfter, som Ministeren gav ved Lovforslagets første Behandling i Folketinget